

Lovforslag. Skønt Guldloven ikke før Tiden er af praktisk Betydning, er det formentlig dog rigtigst vedblivende at lade de to Lovforslag følges ad. Jeg skal derfor ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til hurtig Fremme og uændret Vedtagelse.

Bramsnæs: Det ene af de her foreliggende Lovforslag gaar ud paa at fritage Nationalbanken for at købe Guld, og det andet gaar ud paa at fritage Nationalbanken for at skulle udlevere Guld, naar man kommer og præsenterer sine Sedler. For saa vidt kan man godt sige, at der ligger en mærkelig Modsætning mellem de to Lovforslag, som Banken efter det ene bliver i Stand til at vægre sig ved at modtage Guld, hvilket altsaa maa antages for at være noget skadeligt, medens Banken i det andet Lovforslag bemyndiges til at nægte at udlevere Guld, som formentlig da maa anses for at være noget overordentlig værdifuldt i Forhold til Sedlerne. Disse Lovforslag har, som den ærede Ordfører for Venstre nys udtalte, i det væsentlige fulgtes ad gennem Rigsdagen og har været forelagt adskillige Gange i de senere Aar, undertiden vist ogsaa flere Gange i Løbet af et enkelt Aar; det vilde derfor vist egentlig være rimeligt, at man en Gang kom ind paa en nærmere Undersøgelse af, om de begge er nødvendige og i hvilket Omfang, og denne Nødvendighed synes jeg understreges noget af, at det i Virkeligheden er ganske modsatte Bestemmelser, der findes i de to Love. Ønsket om Fritagelse for at købe Guld viser, at Nationalbanken er overordentlig forsigtig. Man kan beskyldte Nationalbanken for mange Ting, men dumstristig kan man ikke sige, den er. Den skaffer sig her Mulighed for Fritagelse for at købe Guld, hvis der en Dag kommer en Mand ind paa Bankens Kontor med fine Guldbarrer, som det hedder i Lovsproget, og siger til Banken: Værsaagod, kan jeg faa Sedler for dem; den Mængde Sedler, vedkommende kan faa for sine fine Guldbarrer, er 2 480 Kr. pr. kg Guld minus $\frac{1}{4}$ pCt. i Møntningsomkostninger. Hvis nogen kom med Guld til mig og gav mig et saadant Tilbud, vilde jeg ikke vente ret længe med at sige ja, thi dette Guld er betydelig mere værd end de 2 480 Kr. minus $\frac{1}{4}$ pCt.; det er mindst 50 pCt. mere værd, hvis vi vil prøve paa at finde en international Værdi for Guldet. Det overrasker mig derfor noget, at Nationalbanken stadig synes at frygte for en saadan Tilstømning af Guld, at det er nødvendigt at have en

Lovbestemmelse, hvorefter man ved en kongelig Resolution kan hindre et saadant Køb, Tvangskøb, kan man godt kalde det, til en meget billig Pris. Jeg maa ærlig talt sige, jeg begriber ikke, hvorfor det er nødvendigt at have denne Lovbestemmelse mere, og jeg kunde i hvert Fald ønske i et eventuelt kommende Udvalg at faa nærmere Bevisligheder for Nødvendigheden deraf. Den almindelige Begrundelse, som fremsættes i Bemærkningerne til Lovforslaget for alle Bestemmelserne i dette, og som ogsaa fremgik af den højtærede Ministers Forelæggelsestale, er den, at Forholdene ikke har forandret sig, og at vi derfor stadig maa have disse Restriktionslove — for det er jo Restriktionslove, det er Love af Krigstidens Art. Disse Love har man ellers paa andre Omraader ført en, skal jeg sige, vellykket Udryddelseskrig imod, men her er der nogle Love, som Regeringen med kærlig Haand beskytter, nogle Restriktionslove, som man stadig forelægger med den korte Bemærkning, at da Forholdene ikke har forandret sig synderligt, maa man stadig have disse Love fornyet. Som sagt, for Guldlovens Vedkommende vilde jeg gerne have nærmere oplyst, hvorfor det er nødvendigt, at Nationalbanken ikke skal være pligtig at købe billigt Guld. Om Nationalbanken skulde mene, det var nødvendigt for ikke at tjene endnu mere, end den allerede gør, ved jeg naturligvis ikke, da det ikke nærmere er angivet, hvorfor Banken er bange for at købe Guld.

Den betydningstuldeste Bestemmelse i disse Love er imidlertid den, at Nationalbanken stadig skal være fritaget for at indløse sine Sedler med Guld. Det er en betydelig Fordel for Banken. Guldet er betydeligt mere værd end Sedlerne, og som Følge deraf er Fordelen ubestrideligt Bankens; den faar Lov til at beholde sit Guld og kan udstede sine Sedler uden at risikere at faa dem præsenteret til Indløsning. Ser man paa Bankens Regnskab, faar man ogsaa et Indtryk af, at det er en ganske god Forretning at være Nationalbank her i Landet. Nationalbanken har i de senere Aar givet 10 pCt. i Udbytte til Aktionærerne, men Bankens virkelige Indtægt kan jo ikke maales ved Udbyttet, men maa maales ved de Henlæggelser, som den er i Stand til at foretage, og ser man paa denne Side af Regnskaberne, viser det sig, at der er indtjent meget betydelige Overskud. Aaret 1920—21, altsaa det sidste Regnskabsaar, som der er aflagt Beretning for, opgør man Nationalbankens Overskud til